

fra. Hvad er der dog i Vejen, Hansine? Har nogen gjort Dem ondt? . . . Vil De ikke betro Dem til mig? Jeg forsikrer Dem, jeg er Deres Ven.“

Hun søgte at vride sig fra ham; men han lagde Armen om hendes Skulder og holdt hende fast.

„Jeg slipper Dem ikke i denne Tilstand. De er jo ikke Dem selv mægtig. For Himlens Skyld, Hansine — hvad er der dog sket? Hvad har man gjort Dem?“

Han stod ganske raadvild. Var hun syg? . . . Nogen Lyd af Graad hørtes ikke; men han havde en Fornemmelse, som om det var et Legeme i Krampe, han holdt i sine Arme. Hvad skulde han dog gribe til?

Han havde Taarer i Øjnene af Medlidenhed. Han kunde ikke udholde at se hende lide saaledes. Hans eget Sind var i et saadant Oprør, at han næppe kunde beherske sig. Thi just i dette Øjeblik kom han til fuld Klarhed over sine Følelser for denne unge Pige. Han vidste det nu — han elskede hende! For første Gang i sit Liv følte han Kærligheden flamme op i Hjertet og betage Sind og Sanser. Han elskede hende! Han følte det med hele sin Sjæl — hende var det, han fra